

DE ZOEKERS

DE ZINZOEKER

HANS-MAARTEN POST

Redacteur Het Nieuwsblad Magazine

- 52 jaar
- Samenwonend
- Issue: ergert zich aan het teveel aan onzin, oppervlakkigheid en passiviteit
- Voornemen: meer diepgang, daadkracht en relevantie opzoeken

COLUMN. Wereldreis met drie kinderen levert onverwachte Nederlandse filmhit op

12/05/2017 om 13:14 -

Er zijn dagen dat ik het niet meer zie zitten. Het is iets waarvoor de wijzen die ik tot dusver al ontmoette, me gewaarschuwd hadden: op het moment dat jij alles in vraag begint te stellen, zal het lijken alsof je de enige bent. Vorig weekend overkwam het me weer. Eerst in een lege filmzaal, vervolgens op straat, al bevond ik me daar toch tussen heel wat mensen.

In Nederland was 'Down to Earth' de grootste verrassing van het filmjaar 2016. Geen enkele filmzaal zag daar aanvankelijk iets in de documentaire, maar inmiddels gingen er al 120.000 mensen naar dit bijzondere reisverslag kijken. Bij ons moet je veel moeite doen om de film ergens én op een goed uur te kunnen zien (geen enkele krant of magazine schreef er een recensie over). En dat terwijl 'Down to Earth' kwesties belicht die ons allen aanbelangen, en dat doet op een bijzonder fraaie, zelfs niet al te confronterende manier.

Voor hun film reisden Rolf Winters en Renata Heinen samen met hun drie jonge kinderen vijf jaar lang over deze aardbol, op zoek naar wat zij *earth keepers* noemen. Wijzen die niet in een regering zitten of op Wall Street hun geld verdienen, maar die hun kennis halen uit hun hechte relatie met de natuur. Niet elk van hen komt met een even sterk en steekhoudend betoog op de proppen, maar op de betere momenten legt de film je waarheden voor die moeilijk te negeren zijn. Over de nefaste koopziekheid van onze maatschappij, ons overdreven individualisme en hoe alle problemen begonnen toen de mens de band met de natuur verloor.

'Down to Earth' betekende voor mij een nieuwe duw in de rug. "Hoelang nog voor we inzien dat de mens de oorzaak is van alle problemen?" De wat mysterieuze indianenmedicijnman Nowaten, de centrale figuur in het verhaal, was alleen al dat filmticketje waard. En die ene quote, van die Aboriginalwijze, schiet me nog vaak te binnen: "Waarom rennen? Het is er sowieso. Je geraakt er wel. Tijd is alleen belangrijk voor mensen die rennen." Maar tegelijk moest ik die avond vaststellen: de filmzaal om mij heen was vooral erg leeg.

Een dag later liep ik tussen de 5.000 (de politie) of de 10.000 (de organisatoren) mensen die op vraag van Hart Boven Hard naar onze hoofdstad waren afgezakt. Dat alles op rolletjes loopt in onze maatschappij, kan je tegenwoordig nog moeilijk beweren, en dus vond ik dat ik daar als zinzoeker móést zijn, bij deze burgerbeweging die over de partijgrenzen heen op zoek wil gaan naar meer solidariteit en naar alternatieven. Ik kon niet anders dan vaststellen dat deze vrolijke optocht langs een parcours werd geleid dat zo onzichtbaar was, dat geen enkele Brusselaar of -ganger die hier niet moest wezen ook maar beseft zal hebben dat er die dag gemanifesteerd werd. Ik keek naar de mensen, zag de gelijkenissen en besepte dat hier veel categorieën uit onze samenleving vooral níét waren.

Natuurlijk, het is niet omdat België niet stormloopt voor 'Down to Earth', dat het allemaal hopeloos is. En ik wil best geloven dat Hart Boven Hard niet de vlag is waar iedereen achter wil gaan lopen. Maar toch. Soms vraag ik me af waar ik aan begonnen ben. Gewoon voortdoen zoals ik altijd al deed. Misschien was het toch makkelijker geweest.

www.downtoearthfilm.com